

ДЖОН ЧИЙВЪР ТРИ РАЗКАЗА

Превод от английски: Николай Попов, 1981

chitanka.info

I

Темата ни днес е метафизиката на затлъстяването и аз съм коремът на човек, който се казва Лорънс Фарнсуърт. Телесната кухня между диафрагмата и основата на таза. Аз владея неговите вътрешности. Знам, че няма да ми повярвате, но ако приемете, че има cri de coeur^[1], защо да няма cri de ventre^[2]? Аз играя важна роля в неговите дела, макар и да не действам независимо, но и той също е подчинен на такива несъизмерими сили на своята среда, като парите и светлината на звездите. Родени сме в Средния Запад и той завърши образованието си в Чикаго. Участваше в отбора по атлетика (овчарски скок), а по-късно и в скоковете във вода — два спорта, които правеха съществуването ми опасно и несигурно. Открих себе си едва когато той прехвърли четиридесетте години. Забелязан бях от доктора и шивача му. Лорънс упорито отказваше да признае правата ми и почти цяла година носеше дрехи, които жестоко ме стягаха и ми причиняваха силно раздразнение и болка. Единствената ми утеха беше, че можех, когато пожелаеш, да отворям ципа му отпред.

Често съм го чувал да казва, че е прекарал половината си живот зад предното платно на лодката, а сега, през останалата част от живота си, е прокълнат да ходи зад един корем, самостоятелен и капризен като някои органи под него. Разбира се, аз съм наблюдавал сексуалния му спорт, но не мисля да описвам хилядите, милионите подвизи, в които съм участвал. Въпреки репутацията си на недодялан, аз съм същински фантазьор и затова ми се иска да отмина гимнастическите упражнения и да си представя последствията, които, както чувам, често водели до екстаз. Изглежда, че той приема еротиката като достъп към истински красивото в света. Любовта в гръмотевична буря — а всеки дъжд би свършил същата работа — според него е условието за идеална връзка. Имаше и оплаквания. Веднъж чух една жена да пита:

— Нима никога няма да разбереш, че в живота има по-важни неща от секса и боготворенето на природата?

Друг път, когато той възкликна пред прелестта на звездите, неговата *belle amie* се изсмя. Моите познания за света се свеждаха до ограничения ми допир с голотата: спалните, душопетите, плажовете, плувните басейни, любовните срещи и слънчевите бани на Антилските острови. Останалата част от живота си прекарах в нещо като зад завеса, между панталоните и ризите му.

След като цяла година и повече отказваше да признае съществуването ми, накрая увеличи размера на панталоните си от трийсет на трийсет и четири. Щом постигнах трийсет и четири инча и мечтаех вече за трийсет и шест, неговите чувства към мен станаха маниакални. Сблъсъкът между онова, което някога е бил, онова, което искаше да бъде, и сегашното му състояние стана твърде сериозен. Когато хората ме мушкаха с пръст и правеха шеги с шкембето ми, пресиленият смях не можеше да скрие неговия гняв. Той престана да оценява приятелите си по остроумие и интелигентност, оценяваше ги по коланите им. Защо X е толкова плосък, а Z с четиридесетинчовия си тумбак е доволен от положението си? Щом приятелите му се изправеха, погледът му бързо слизаше от усмихнатите лица към коремите им. Една вечер отидохме на стадиона „Янки“ да гледаме бейзбол мач. Започна да се забавлява едва когато забеляза, че десният защитник има обиколка най-малко трийсет и шест инча. Останалите защитници и играчи на линията бяха поносими, но подавачът, по-възрастен човек, определено се бе издул отпред. Отвратителни бяха и двамата съдии, свалили защитните си кори. Такъв бе и качърът. Лорънс усети, че не гледа мача — под мое въздействие той не бе в състояние да следи играта, — затова си и тръгнахме. Това беше кулминацията. Ден-два по-късно започна същински ад, който продължи повече от година.

Предписаха ни диета от вода и твърдо сварени яйца. За една седмица загуби пет килограма, но не там, където трябваше. Макар и съществуването ми да бе заплашено, все някак преживявах. Диетата предизвика смущение в обмяната, от което пострадаха зъбите му. По съвета на лекаря той се отказа от нея и се записа в здравен клуб. Три пъти седмично аз бях измъчван върху електрически велосипед, машина за гребане и после един масажист ме мачкаше и удряше шумно и жестоко с длани. По същото време Лорънс си купи различни ластични гащета и колани, с които искаше да ме прикрие или

унищожи. Те ми причиняваха голяма болка, но потвърждаваха и моята несломимост. Вечер ги сваляше и аз отново се разполагах нашироко в света, който така много обичах. Скоро купи ново приспособление, гарантиращо премахването ми. Това бяха чифт златисти найлонови гацета, които се надуваха с ръчна помпа. Киселинността на преработваните от мен секрети ме информираше за това какви са страданията му и колко жалко се чувства той. С напомними гацета той четеше едно ръководство и правеше различни упражнения. Помъчителна болка не бе ми нанасяна и след свършването на упражненията отделни мои части бяха до такава степен изтръпнали и стегнати, че и двамата прекарвахме една безсънна нощ.

На този етап бях установил два факта, които гарантираха оцеляването ми. Първият беше омразата на притежателя ми към упражненията насаме. Обичаше игрите, но не и гимнастиката. Всяка сутрин отиваше в банята и десет пъти докосваше палците си с ръка. Задникът му (това е друга история) стържеше умивалника, а челото му докосваше тоалетната дъска. Знаех от появилите се секрети, че това изпитание го смазва душевно. През лятото отидохме на вила и той се зае с бягане и вдигане на тежести. При вдигането на тежести Лорънс се научи да брои на японски и руски с надеждата да придаде известно достойнство на заниманието си, но не успя. Вторият фактор в моя полза е убеждението му, че ние водим природосъобразен живот. „Аз наистина живея много скромно“, казваше често той. Ако това бе така, аз не бих имал никакъв шанс да се проявя, но мисля, че няма първокласен ресторант в Европа, Азия, Африка и Британските острови, където да не съм бил воден и канен да изявя способностите си. След порция щурци в Токио той ме потупа приятелски и каза:

— Сега е твой ред да поработиш, приятелю.

Докато смята това за природосъобразен живот, моето място в света е осигурено. Изневеря ли му, то няма да е от злоба или нарочно. След една грандиозна вечеря с четиринайсет ордьовъра в Грузия ние прекарахме нощта заедно в банята. Беше в Тбилиси. Аз, изглежда, застрашавах живота му. Минаваше три часа след полунощ. Той крещеше от болка. Плачеше и може би аз знаех по-добре от всеки друг орган на тялото му истинската самота на човека. „Махай се — викаше ми той, — махай се!“ Нима можеше да има нещо по-тъжно и глупаво от това един гол мъж по никое време в непозната страна да пъди

своите вътрешности? Отидохме до прозореца, за да чуем шумоленето на вятъра в клоните на дърветата.

— О, защо не съм обръщал по-голямо внимание на духовните ценности! — извика той.

Ако бях коремът на таен агент или властващ крал, моята роля в конфликтността на времето едва ли щеше да е по-различна. Аз представлявам времето по-точно от онова плашило с косата. Затова такава обикновена сила като времето — акуратно отброявано от часовниците в къщи — го принуждаваше да стене и проклина. Или чувстваше, че благовидната младост е главната и единствената примамка? Знам, че му напомнях за преживяната мъка в отношенията с баща му. Баща му се пенсионира на петдесет и пет години и прекара остатъка от живота си в шлифоване на камъни, градинарство и усилието да научи от грамофонни плочи разговорен френски. Той някога е бил гъвкав и с атлетическа фигура, но също като сина си е бил изненадан на средна възраст от един независим корем. И той като сина си е нямал способността да старее и дебелее елегантно. Търбухът, изглежда, е прекършил духа му. Коремът го е принудил да се прегърби, да тътри краката си, да въздиша и да разшири панталоните си. Коремът сякаш е бил някакъв предвестник на ангела на смъртта. Дали Фарнсуърт, като докосваше всяка сутрин палците на краката си в банята, не се бореше със същия ангел?

После дойде годината, в която пътувахме. Не знам какво го принуждаваше, но за дванайсет месеца обиколихме три пъти света. Може би е предполагал, че пътешествието ще повиши обмяната и ще намали моята значимост. Няма да се спирам на ужасните предпазни колани и хаотичния режим на хранене. Видяхме всички необикновени места, а също така Найроби, Малагаси, Мавриций, Бали, Нова Гвинея, Нова Каледония и Нова Зеландия. Посетихме Маданг, Горока, Лий, Рабол, Фиджи, Рейкявик, Тингвेलир, Акурейри, Нарсарсуак, Кагсиараук, Бухара, Иркутск, Улан Батор и пустинята Гоби. Следваха островите Галапагос, Патагония, джунглата Мато Гросо и, разбира се, Сейшелските и Амирантските острови.

Всичко свърши или се реши в ресторанта на Пасето. Вечерята започна с фурми и пармска шунка. Към тях изяде две кифли с масло. После си поръча спагети карбонара, бифтек с пържени картофи, порция жабешки бутчета, цял морски вълк, опечен в пергамент,

пилешки гърди, салата с олио, три вида сирене, гъст крем забалионе. Към средата на яденето той понамали темпото, но аз не му се сърдех, защото чувствах, че победата вече се вижда. Когато си поръча забалионе, знаех, че съм спечелил или най-малко сме стигнали до разумно примирие. Лорънс вече не се мъчеше да ме скрие, премахне или забрави, а секретите му бяха приятни. Когато станахме от масата, той ме освободи с още два инча и пресичайки площада, аз усещах полъха на нощния ветрец и слушах песента на фонтаните. Оттогава заживяхме напълно щастливо.

II

На Мардж Литълтън можеше да се припише „майчински комплекс“ според отдавна овехтялата фройдистка терминология, макар че майчинските ѝ чувства едва ли бяха по-изявени от чувствата на всяка друга жена. Сигурно се имаше пред вид очарователната мекота в гласа и поведението ѝ. Тя носеше аромата на летен ден или може би летният ден носеше аромата на такава жена. Мардж ходеше редовно на черква и аз винаги съм имал чувството, че нейната вяра е по-дълбока от вярата на другите, при все че е невъзможно да се спекулира с нещо толкова интимно. Тя обичаше литургиите, придържаше се към англиканския молитвеник и когато можеше, избягваше проповедите. Не беше местна жителка, разбира се — последният местен жител и последната крава умряха преди двайсет години — и аз не помня откъде се появиха тя и мъжът ѝ. Той беше плешив. Имаха три деца и си живееха съвсем обикновено до онази сутрин през есента.

Беше малко след празника на труда и времето бе ветровито. През прозореца се виждаше как листата падат. Семейството закусваше в кухнята. Мардж бе опекла царевична пита.

— Добро утро, мисис Литълтън — каза съпругът, целуна я по челото и потупа задника ѝ. Гласът и жестът изглеждаха в пълно съответствие с любовта им. Не знам как биха охарактеризирали такава сцена зловидниците на семейството. Дали двамата съпрузи, като съобразяваха страстите си с общоприетите обществени норми, не превръщаха къщата си в нещо като затвор, или просто бяха мъж и жена, чиито взаимни удоволствия са нежни, трайни и непоколебими? За мен това бе изключителен брак. Самият аз не съм се женил и може би съм прекалено подозрителен към известен елемент на клоунада в свещения брачен съюз, но нима е лъжа, че когато някои двойки честват своя десети или петнайсети сватбен юбилей, те не изглеждат чак толкова възторжени? Всъщност имат вид на измамани и лаврите обира мръсният женкар чичо Хари. Но при семейство Литълтън човек имаше

чувството, че те могат да живеят умно и пламенно и все така любвеобилно до смъртта си.

В тази необикновена съботна сутрин той възнамеряваше да отиде да пазарува. След закуската направи списък на нещата, които трябваше да купи от железарския магазин. Един галон бяла боя, десетсантиметрова четка, цветни куки, вила и гориво за косачката. Тръгна заедно с децата, но не отиде в селото, което като много други села западаше, а в претъпкания с хора и почти празничен търговски център на шосе № 64. Той даде на децата пари за кока-кола. На връщане пътят на юг бе задръстен. Както вече казах, бе наскоро след празника на труда и много коли влачеха къмпинг-ремаркета, фургони с легла, платноходки, моторници и обикновени ремаркета. Дългата процесия напомняше не толкова за хора, които се завръщат след почивни дни, а по-скоро приличаше на трагична евакуация на голям град или цял щат. Една транспортна кола се опита да задмине голямо къмпинг-ремарке, удари се в автомобила на Литълтън и уби на място и четиримата. Аз не отидох на погребението, но мой съсед ми го описа.

— Тя стоеше до гроба. Не плачеше. Изглеждаше красива и спокойна. Гледаше как един след друг спускат в гроба и четирите ковчега. Четири.

Мардж не се изсели. Хората, разбира се, я канеха на вечеря, но в обществото, където всички са силно привързани към семейния живот, самотниците са неизбежно пренебрегнати. Месец след катастрофата местният вестник съобщи, че щатската комисия по пътищата е решила да разшири шосе № 64, като към четирите писти прибави още четири. Организирахме комитет за защита на населението и събрахме десет хиляди долара за съдебни разноски. Мардж Литълтън беше особено дейна. Почти всяка седмица свиквахме събрания. Събирахме се в черквата, съда, училището и в частни домове. В началото събранията бяха вълнуващи. Веднъж мисис Пинкъм се развика. После заплака:

— Дала съм шестнайсет години от живота си за моята стаичка в розово и сега ще я съборят!

Изведоха я покрусена от събранието. Наехме автобус и отидохме в столицата на щата. Една дъждовна неделя минахме по шосе № 64 с мотоциклетен ескорт. Не бяхме повече от трийсет души и едва се влачехме. Носехме лозунги. Спомням си Мардж. Има хора с вроден дар да протестират и талант да носят лозунги. Мардж не беше такава.

Тя носеше голям плакат с надпис: „Спрете строежа на бензиностанцията“. От вида ѝ личеше, че се чувства крайно неловко. Когато шествието се разпиля, аз ѝ казах сбогом на едно хълмче над шосето. Тя изгледа спокойно колоната коли на пътя. Навярно така са гледали вдовиците от Нантъкет към морето.

Похарчихме десетте хиляди долара без никакъв резултат и събранията ни станаха все по-редки и лошо посетени. На последното се явиха само трима души, в това число и докладчикът. Шосето беше разширено, събориха шест къщи, две останаха необитаеми и собствениците им не получиха обезщетение. Няколко стени се срутиха от взривовете. След разпускането на комитета аз виждах рядко Мардж. Някой ми каза, че е заминала за чужбина. Върна се с един красив италианец от Рим, който се наричаше Пиетро Монтана. Ожениха се.

Макар той никак да не приличаше на първия ѝ мъж, Мардж прояви и с Пиетро своя дар да си създаде семейно щастие. Пиетро беше хубав, остроумен и заможен — представител на фирма за стелки за обуца, — но говореше най-лошия английски, който някога съм чувал. Можеш да говориш, да пиеш, да се смееш с него, но извън това всякакво друго общуване беше почти невъзможно. И дори излишно. Мардж обаче изглеждаше щастлива и беше приятно да им гостува човек. Бяха женени не повече от два месеца, когато Пиетро, както си пътуваше по шосе № 64 със своята кола с подвижен покрив, бе обезглавен от един кран.

Мардж погребва Пиетро при другите, но остана да живее в къщата на Туин-Рок Роуд, където ясно се чуваше, като от сражение, бойният тътен на индустриалния трафик. Мисля, че се хвана на работа. Виждаха я по влаковете. Три седмици след смъртта на Пиетро един осемтонен камион с двайсет и четири колела, поел на север по шосе № 64, по неизвестни причини, които изобщо не можах да се изяснят, се отклони в платното за движение на юг, блъсна две коли и уби четиримата им пътници. После камионът се удари в гранитната ограда, обърна се настрана и се запали. Полицията и пожарната се появиха начаса, но товарът беше запалителен и огънят бе угасен едва в три след полунощ. Целият трафик по шосе № 64 бе отклонен. Женският помощен персонал на пожарната команда сервираше кафе.

Две седмици по-късно, в осем часа вечерта, друг камион с двайсет и четири колела, натоварен с циментови блокове, загуби

контрол на същото място, премина в отсрещното платно и преди да се блъсне в защитната ограда, покоси четири дървета. Ударът беше толкова силен, че се откъртиха шейсет сантиметра от гранита на стената. Този път нямаше пожар, но шофьорите бяха така обезобразени от сблъскването, че трябваше да определят самоличността им по пломбите на зъбите.

На трети ноември в 8,30 вечерта лейтенант Доминик Десисто докладва, че в участъка изтичал човек в работническо облекло. Бил в истерика, упоен от наркотици или пиян. Настоявал, че по него са стреляли. Според лейтенант Десисто думите на нахълталия били дотолкова неразбираеми, че трябвало да мине доста време, докато той обясни случилото се. Пътувал на север по № 64 и приблизително на същото място, където другите камиони загубили контрол, куршум от пушка разбил левия прозорец на кабината и без да улучи шофьора, пробил и десния прозорец. Отървалият се от смъртта се казвал Джо Лангстън от Болдуин, Южна Каролина. Лейтенантът направил оглед на камиона и установил счупените прозорци. Той и Лангстън отишли с полицейската кола на мястото, откъдето бил изстрелян куршумът. На дясната страна на пътя имало малка гранитна могила, покрита със земя. При разширяването на шосето могилата била пресечена на две и дясната ѝ част гледала точно срещу защитната ограда. Десисто обходил могилката. Тревата била отъпкана и на земята имало две угарки. Следващия месец могилата бе поставена под наблюдение, но съставът на полицията беше малък, а и бе скучно да стоиш на пост сам по здрач до полунощ. Щом свалиха охраната, четвърти огромен камион загуби управление. Този път колата се отклони надясно, събори десетина дървета и полетя в една тясна, но стръмна долинка. Полицията намери шофьора мъртъв. Беше застрелян.

През декември Мардж се омъжи за един богат търговец и се пресели в Северен Сейлъм. Там пътят имаше само две платна и грохотът на движението беше глух като шума в раковина.

III

Той зае мястото до пътеката — № 32 в боинга 707, който щеше да лети за Рим. Самолетът не беше съвсем пълен и креслото между него и мястото до прозореца бе празно. До прозореца седна, за голямо негово удоволствие, една изключително красива жена — не беше млада, но с такова качество и той не можеше да се похвали. Напарфюмирана, в черна рокля и с бижута, тя, изглежда, се числеше към онези кръгове, в които той се движеше с най-голяма лекота. „Добър вечер“, каза мъжът, като се наместваше на стола си. Тя не отговори. Само издаде някакъв обезкуражителен звук и тикна пред лицето си книга с мека подвързия. Той се опита да прочете заглавието, но тя го закри с ръце. Пътникът и преди бе срещал стеснителни жени в самолетите, не много често, но ги имаше. Предполагаше, че те съвсем обяснимо се боят от пияници, донжуани и досадници. Извади един брой на вестник „Манчестър Гардиан“. Забелязал бе, че консервативните вестници вдъхват доверие на стеснителните. Ако човек чете уводните статии, спортните страници и особено финансовия раздел, срамежливите непознати са понякога склонни да разговарят. Самолетът излетя, светлинният знак за пушенето потъмня и мъжът извади златна табакера и златна запалка. Те не блестяха, но бяха златни.

— Имате ли нещо против, ако запуша? — попита той.

— Защо да имам — отвърна тя, без да го погледне.

— Някои хора възразяват — каза той и запали цигарата си.

Тя беше почти толкова красива, колкото и враждебна, но нима е нужно да бъде така хладна? Щяха да бъдат един до друг в продължение на девет часа и беше съвсем разумно да разчита на малко разговор. Дали ѝ напомняше за някой, когото тя ненавижда, някой, който я е оскърбил? Той беше къпан, обръснат, прилично облечен и привикнал да си създава приятели. Може би е нещастна жена, която ненавижда света, но когато стюардесата се появи да вземе поръчките за аперитива, тя подари на непознатото момиче една широка и

примамлива усмивка. Това така зарадва мъжа, че той също се усмихна, но когато тя забеляза, че той се бърка в нещо, предназначено за друг, му обърна гръб, намръщи се и отново се върна към книгата. Стюардесата му донесе двойно мартини, а на спътничката му шери. Той предположи, че силният коктейл може да увеличи нейната неловкост, и все пак трябваше да опита. Тя продължаваше да чете. „Да мога само да открия заглавието на книгата — мислеше той, — това ще е първата стъпка към успеха.“ Харолд Робинс, Достоевски, Филип Рот, Емили Дикинсън — всичко би помогнало.

— Мога ли да попитам какво четете? — попита учтиво той.

— Не — отвърна тя.

Когато стюардесата донесе вечерята, той ѝ подаде таблата през празния стол. Тя не благодари. Той се залови с храната — да яде, да се наслади на този прост човешки навик. Вечерята беше необикновено лоша и той гласно изрази мнението си.

— При подобни обстоятелства човек не трябва да е придирчив — каза тя.

Стори му се, че усети следа от топлина в гласа ѝ.

— Може би солта ще помогне — обади се отново тя, — но на мен, изглежда, са забравили да дадат. Мога ли да помоля за вашата?

— О, разбира се — каза той.

Нещата решително се оправяха. Той разкъса пликчето и при подаването разсипа малко сол на килима.

— Това е лош знак и нещастиято ще сполети вас — каза тя.

Забележката не бе направена шеговито. Жената посоли котлета си и изяде всичко от подноса. После продължи да чете книгата със скритото заглавие. Той знаеше, че спътницата му рано или късно ще отиде в тоалетната и тогава ще успее да прочете заглавието, но когато тя се отправи към дъното на самолета, взе и книгата със себе си.

Свалиха по-ниско киноекрана. Ако филмът не беше извънредно интересен, той никога не плащаше за слушалки. Открил бе, че налучкването на смисъла по движението на устните придава допълнително качество на филма, а и без това диалогът обикновено е убийствено банален. Съседката му си взе слушалки и, изглежда, чудесно се забавляваше. Тя имаше приятен мелодичен смях и общуваше с актьорите на екрана по същия начин, както бе общувала със стюардесата, но не и със спътника си. Слънцето изгря, когато

приблжиха Алпите, макар че филмът не беше още свършил. Тук-там, през пролуките на спуснатите перденца, можеше да се види блясъкът на алпийската утрин. Те прелитаха над Монблан и Матерхорн, а героите на екрана продължаваха упорито да следват сценария. Имаше парад, преследване, сдобряване и финал. Съседката му заедно с тайнствената книга отново се оттегли към опашката на самолета и се върна с дебел слой бяло мазило и нещо като боне на главата. Тя нагласи възглавницата и одеялото и се приготви да спи.

— Приятни сънища — каза смело мъжът. Тя само въздъхна.

Той никога не спеше в самолетите. Отиде в бюфета и си поръча уиски. Стюардесата бе хубавичка и разговорлива. Разказа му за своя произход, за разписанието си, за своя годеник и трудностите с ония пътници, които се боят в самолета. Отвъд Алпите машината започна да губи височина и той видя през прозорчето Средиземно море. Изпи второ уиски. Разпозна Елба, Джилио и яхтите в пристанището на Порто Ерколе — виждаше дори вилите на приятелите си. Спомни си как преди години пристигаше в Нантъкет. Нарездаха се на пристанището и викаха: „О, семейство Пери е вече тук, и семейство Салтън, и семейство Грийнф.“ Това бе отчасти искрено и отчасти театър. Когато се върна на мястото си, съседката му бе махнала бонето и изтрила крема. Красотата ѝ в светлината на утрото бе покоряваща. Не можеше да постави диагноза на онова, което така силно го привличаше — носталгията може би, — но нейните черти, бледността ѝ, студенината на очите, всичко отговаряше на неговото чувство за красота.

— Добро утро — каза той, — хубаво ли спяхте?

Тя се намръщи, навярно помисли това за нахално.

— Нима може да се спи в самолет? — попита от своя страна тя в по-висок регистър. Сложи тайнствената книга в ръчната чанта с цип и започна да събира вещите си. Кацнаха на Фиумичино, той ѝ направи път да мине и я последва по пътеката. Вървя след нея и по време на паспортната, емиграционна и здравна проверка. Изравниха се на мястото, където се получаваше багажът.

Но вижте, вижте. Защо той сочи и нейната чанта на носача? Защо, когато са освободили и двата куфара, се отправят заедно до колонката на такситата и той се пазари с шофьора за пътуването до Рим? Защо влиза с нея в таксито? Нима той е неуморимият донжуан,

от който тя така се боеше? Не, не. Той е просто неин съпруг, а тя негова жена, майка на децата му — жената, която страстно е боготворил почти трийсет години.

---

[1] Вик на сърцето (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Вик на корема (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.